

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਮੂਵੀ, ਮੂਵੀ ਤੋਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ :- ਕਿਸ ਮੁੱਖ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ੍ਰਵ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਵਤਾ (ਆਪੇ) ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਇਲ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:-** ਭੋਲਨਾਥ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਗਾਈਡ, ਲਿਬਰੇਟਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਗਾਇਨ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ, ਅਨੇਕ ਧਰਮ, ਮੱਠ, ਪੰਥ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਨੇਕ ਰਾਹ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਉਹ ਮਾਇਆਵੀ ਮਸਤੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਤੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਸਤਿਯੁਗ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਉਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੀ ਵੀ ਕਹਿਣ, ਕੋਈ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਮਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਤ। ਅਨੇਕ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਅਨੇਕ ਮਤ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਤ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਇਹ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਢਿੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਕਲਯੁਗਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਫਲਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ! ਬੋਲੋ - ਨਹੀਂ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਸੂਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੇਂ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਸੰਨਿਆਸ ਮਾਰਗ ਸੀ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਾਰੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਮੂਵੀ, ਮੂਵੀ ਤੋਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਟਾਕੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਲੀ ਜਿਹੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਇਲ ਘਰ ਦਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦਾ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਭਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਹੰਗਾਮੇ ਹਨ। ਧਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ- ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਾਲੇ

ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਉਹ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਰਾਵਣ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਜਰੂਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਮਾਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਫਿਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪੇੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਤਾਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਧਰਮ, ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਖੁਦ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਹੌਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਧੂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਾਲੇਵਰਜ਼ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਝੱਟ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਜਾਦੂ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਸਿਆਣੇ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੜੇ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜੇਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦੇਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਸਤਸੰਗ ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਤਾਂ ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਬੈਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬੋਲੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਢੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਤੇ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝੋ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁਧੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੇ ਜਰੂਰ ਰਾਈਟ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਹਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਾਰੇ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਚਨਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਯੋਗ ਬਾਪ ਹੁਣ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਭਾਵੇਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਕ ਰਸ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤੇ ਵੇਸਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਜੋ ਸਮਾਂ ਮੁਕਰਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ

ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ।

ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਹੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੋਟਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਇਹ ਕਾਈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕਾਂਧ ਇੰਨੇ ਹੇਠਾਂ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਣਗੇ। ਅੱਖਾਂ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਸਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਾਤਾਵਰਣ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ - ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਤੇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ! ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣੇਗੇ! ਯੋਗ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭਰੀ ਢੇਈ ਪਵੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਵਕਤ ਨਾ ਪਾਸ ਹੋਏ, ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਘੱਟ ਪਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣਾ, ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪਦ ਭੁਸ਼ਟ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਉਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਬੋਲੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ। ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗੇ ਨਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਸਜਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਜਾ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਘਾਟਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵਪਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਉਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਜੇ ਕਰਣਗੇ ਸੋ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਸਤਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਗੁਣ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੋਲਚਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੋਵੇ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

2. ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕਾਂਧ ਹੇਠਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਮੈਜ਼ੋਰਿਟੀ ਵੇਰੀਫਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਜ਼ੋਰਿਟੀ ਉੱਥੇ ਮੈਂ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਓ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਜਿੱਥੇ ਸੰਗਠਨ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗਾ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡਣੇ ਵੀ ਪੈਣ ਤਾਂ ਤਿਆਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਸ੍ਰੂਪ ਬਣੇਗੇ। ਸਮੀਪ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਓ।
